

Fred på jorden - 1

Intro: Fred på jorden

FILM!

I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord. Da stod Herrens engel for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt. Men englen sagde til dem: »Frygt ikke! Se, jeg forkynnder jer en stor glæde, som skal være for hele folket: I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren. Og dette er tegnet, I får: I skal finde et barn, som er svøbt og ligger i en krybbe.« Og med ét var der sammen med englen en himmelsk hærske, som lovpriste Gud og sang: ære være Gud i det højeste og på jorden! Fred til mennesker med Guds velbehag! Lukas 2, 8 - 14

Temaet for julemåneden her i kirken er: Fred på jorden! Og ordet, som på dansk oversættes til fred, er på det sprog hyrderne forstod, nemlig hebraisk: "Shalom". Det er et ord, der er enormt centralt i jødisk tænkning. Jeg kan huske, at min GT lærer på universitetet brugte flere uger på dette ene ord: Shalom. Det udtrykker, **velvære, helhed, glæde, lykke, trivsel, sundhed, sikkerhed, velstand, fremgang, fuldkommenhed m.m.** Så når vi synger "Fred på jorden" er det *dette* Shalom, vi må tænke på: At Guds plan er shalom på jorden, sådan som det bl.a. er udtrykt i den antikke hebraiske velsignelse: **Herren velsigne dig og bevare dig. Herren våge over dig og være dig nådig. Herren være dig nær og give dig fred.** 4. mos 6, 24

Problem: Fred på jorden virker som utopi

Men ER "Fred på jorden" det "svenska barn" og alle os andre ønsker os mest af alt til jul? Eller er der faktisk en alvorlig pointe bag denne morsomme sketch? Jeg fandt frem til en undersøgelse om netop dette. Og det viser sig, at det ikke bare er denne stakkels flicka, der umiddelbart har nogen helt andre ønsker - det har vi voksne også!: Gæt engang hvad vi voksne ønsker os mest af alt i julen 2012!... Tøj! Efter det kommer en I-pad og andre

stykker forbrugerelektronik - og først på en fjerdeplads kommer fred på jorden!

(Business.dk)

Nu har jeg ikke kompetencerne til den storstilede akademiske analyse af, hvorfor det forholder sig sådan. Men jeg tror heller ikke det er nødvendigt! Jeg er lige kommet hjem fra Nepal i sidste uge. Vi har nogen projekter dernede, som Danida havde bevilliget os penge til at udvikle. Og jeg så nødens og krigens ofre lige i øjnene. Bl.a. mødte jeg små drenge på mine egne børns alder, der bor på gaden i bander og lever et meget hårdt og usselt liv. Ingen af os ville overleve ét døgn i et liv som deres. De er vant til jungleloven. Ingen beskytter dem. Politiet tæsker dem. Alle vil udnytte dem. Det er et utrolig farligt liv. Mange dør. Der er på ingen måde nogen kære mor - og for at dulme det hele sniffer de lim, som ætser deres hjerne væk.

En aften, da Kasper og jeg var på vej hen til de andre for at spise, så vi en bande. Og jeg så to små drenge kigge med helt vilde øjne op på de store. Pludselig sagde Kasper: "*Jeg kender en af de drenge! Det er Rodney! Han har været på drengehjemmet*". Og så gik han hen og snakkede med en af de to små drenge. Vi tog ham med for at give ham noget at spise, og Kasper prøvede at spørge ham, hvordan han havde det, og om han ikke ville tilbage til drengehjemmet. Han var møgbeskidt, og man kunne se, at han havde fået tæv. Men da vi kom hen, hvor vi skulle spise, sagde han: "*Jeg vil ikke spise alene, giv mig mad til hele banden!*" Når et barn først har levet nogen år på gaden og været sin egen herre og kun haft banden som tilknytningspunkt, så er det barn enormt følelsesmæssigt afhængig af banden: Den har reddet det barns liv, den har givet det en rolle (måske en forfærdelig rolle, med mange tæv, MEN en rolle), og derfor føles det som at DØ at forlade sin bande, sin lim og sit liv på gaden. Og fordi vi forstod hans følelser, måtte vi købe noget mad og lade ham gå. Da han var gået, sad vi ikke og sang "Fred over jorden, menneske fryd dig"...

Nogen dage senere skulle Kasper og nogen andre ud på landet og besøge nogen projekter, som rækker ud til folk, som lever som slaver og arbejder under meget undertrykkende forhold. Og sandheden er, at hvor vi end kigger hen, er der *ufred* på jorden! Der hersker ikke shalom hverken mellem os mennesker eller inden i os! Sidste søndag talte Flemming om tidens tyranni, tidens krig mod os, og hvordan rigtig mange af os lider af stress. Men man kan blive ved: 40,2 % af alle danske ægteskaber lider så

meget af mangel på Shalom at de ender i skilsmisse (ikke 50% som mange siger). Og mange ægteskaber er en krigszone, hvor parret på papiret er gift men kærligheden for længst er død.

Svaret på, hvorfor vi ønsker os vinterjakker og I-pods mere end Shalom, står bøjet i neon! En blog-skribent formulerede det sådan her: "Verden er uretfærdig, mennesker lider, det er helt forfærdeligt - men der er ikke noget jeg kan gøre. Så jeg lukker bare øjnene for elendigheden og skubber medfølelsens stemme så langt væk, at jeg ikke hører dens plagsomme råb, for ellers kan jeg ikke holde ud at leve i denne verden. Jeg orker ikke at være i det håbløse raseri over verdens ufred, og kan heller ikke falde sammen i depression eller opføre mig irrationelt i desperation. Jeg ved, at de dør af sult, mens jeg spiser chips og ser på Paradise Hotel, men der er ingenting, jeg kan gøre! Tanken om fred på jorden er for drømmere! (Derfor ønsker jeg mig noget tøj og en i-pod i stedet for fred på jorden)"

Fred på jorden hører sammen med ære til Gud (Shubas historie)

Hvad vil "Fred på jorden" sige i en verden, der er fuld af krig?! Hvad betyder det?! Vi kan godt nuppe en til jul, hvor vi synger "fred over jorden" uden at det på nogen måder hænger sammen. Men i den tekst, vi indledte med at læse, er der faktisk et svar!

Problemet bag det hele, bag alle symptomerne, bag alle krigene, bag al udnyttelsen, volden, ulykken, manglen på Shalom er: At vi ikke læser de to sætninger, som englenerne synger, *sammen*: **ære være Gud i det højeste og på jorden! Fred til mennesker med Guds velbehag!** (v. 14). "Ære til Gud" og "fred til mennesker" hænger uløseligt sammen!! I originalteksten er der faktisk ikke engang noget punktum. De må forstås i lyset af hinanden!: Der er ingen fred til mennesker uden ære til Gud!

For 15 år siden var jeg også i Nepal. Jeg holdt faktisk jul der i 1996, 20 år gammel (billeder - Carsten siger jeg ikke har ændret mig spor!). Og hvis jeg havde mødt Shubas, som har startet drengehjemmet, skoler både i Kathmandu og i bjergene for børn fra fattige familier, og de sidste 4 år har startet en kirke hvor over 100 mennesker er kommet til tro, dengang, havde jeg mødt en helt anden mand. Og jeg kunne godt tænke mig at bruge hans historie som en illustration af, hvad Fred på jorden vil sige for os.

Her er Shubas (billeder). Shubas var en Hindu guru, en hellig mand, ligesom sin far og farfar. Allerede da han var helt ung, kom mennesker til ham i stor stil og bøjede sig ned for ham, for at han kunne velsigne dem og spå om deres fremtid. I Hinduismen handler det om at komme overens med de tusindvis af guder, og de er derfor enormt religiøse. Der er templer og hellige mænd og guruer som Shubas alle vegne. Så folk kom til ham i håb om, at de kunne komme til at stå bedre ift. guderne. Men også for Shubas selv var det det, hans tanker kredsede om: Hvordan kan jeg få fred med guderne?? Få deres gunst....

En dag var der en, der gav Shubas NT, og han gik straks i gang med at læse for at kunne modsige de kristne. Men det, han opdagede, var, at Jesu tale handlede om HAM! Han følte sig i den grad ramt og begyndte at opsøge kristne og finde ud af mere og mere om, hvad det vil sige, at altings skaber blev til et menneske og levede iblandt os! Ja ikke bare det, men også at han tog al vores selvcentrerethed på sig af en eneste årsag: For at skabe fred, shalom! Fred mellem Gud og os. Og fred mellem os og fred i os.

Shubas læste, at profeten Esajas rent faktisk *kunne* spå: Han profeterede om en dag, hvor denne verden ville blive regeret af en fredsfyrste, en shalom-kriger, der ville fjerne alt det, som hindrer shalom i vores liv! Denne shalom-kriger ville blive **gennemboret for vore overtrædelser og knust for vore synder. Han blev straffet, for at vi kunne få fred, ved hans sår blev vi helbredt. Vi flakkede alle om som får, vi vendte os hver sin vej; men Herren lod al vor skyld ramme ham.** Esajas 53, 5 - 6. - Og han læste, at denne profeti blev opfyldt med englens meddelelse til hyrderne julenat, sådan at det spørgsmål, som han havde søgt svar på hele sit liv, kunne besvares med bare fire ord: **Han er vor fred!** (Ef. 2, 14). Jesus i egen person er vor fred!

En dag besluttede han sig for at blive kristen. Hinduguruen Shubas blev en af de millioner, der med Paulus ord kan sige: **Jeg blev altså accepteret af Gud, da jeg kom til tro på Jesus Kristus, min Herre. Derfor er jeg nu forsonet med Gud og har fået fred/SHALOM i hjertet.** Rom, 5,1. Og når en højtprofileret hinduguru bliver kristen, har det en høj pris. Fordi Shubas ikke kunne deltage i alle hinduhøjtidelighederne mere, betød konverteringen, at han helt blev afskåret fra sin familie. Ingen arv. Ingen relation. Faktisk blev de så oprørte og krænkede over hans beslutning, at de stræbte ham efter livet...! Hans kones familie blev også fortørnede og forlangte skilsmisse. De havde to børn. Så der stod han: Helt

alene, ingen familie, ingen kone, ingen job (han havde jo levet rigtig fedt på at være guru), ingen status.

Og jeg spurgte ham om, hvordan den tid havde været. Ved I hvad han svarede?? "*Fuld af fred!! Hele mit liv havde jeg kæmpet for at få gudernes nåde. Nu havde jeg fået fred med Gud som en gave! Jeg var ulykkelig over at have mistet min familie osv. Men fuld af fred indeni!*". Nogen af os har slet ikke forstået dybden af alt dette - eller vi har glemt den. Det har mistet sin kraft, og vi kan undre os over, at Shubas blev så begejstret, da han læste bibelen, at han ville betale denne pris. Men for Shubas var det at sige ja tak til at blive reddet!

18 måneder senere efter megen bøn kom Shubas kone Kamala også til tro, og de arbejder nu side om side med kirken og alle projekterne. De startede med at række ud til hindu-guruer og buddhist-munke. Senere rørte det dem så meget at se de børn, der boede på gaden, at de lod 18 børn (!) bo hos sig! Flere af disse børn havde AIDS og døde i deres arme...

Gud i centrum

Måske føler du at Shubas historie er galakser fra din. Han er fra en anden kultur, religion osv. - Og du har aldrig ophøjet dig selv som nogen mini-gud! Men det, som slog mig, da jeg var i Nepal og så de mange, der er blevet kristne og har betalt samme pris som Shubas, var, at vores udgangspunkt som mennesker er ens! For Shubas såvel som for dig og mig gælder det, at vi ikke er skabt til at leve et liv, hvor vi er mini-guder, og hvor al vores opmærksomhed er rettet mod os selv - vores ære, vores præstationer, vores omdømme. Vi er indrettet sådan, at noget andet end os skal være centrum. Og ikke hvad som helst andet, men GUD selv! Shubas indså blot det, som ethvert menneske MÅ nå til erkendelse af, hvis vi vil erfare fred, nemlig at æren på jorden og i det højeste skal være Guds og ikke min. Mit liv skal ikke dreje sig om mig men rent faktisk om Gud. Han indså, ligesom enhver af os må indse, at det ikke er mig, de andre mennesker skal bøje sig ned for, det er ikke mig, der som en lille Gud skal have opmærksomhed og min vilje. Når han læste i sin bibel indså han: Jeg KAN få fred! Og den fred får jeg, hvis jeg kobler de to sætninger: Ære til Gud og fred til mennesker!

Med freden kommer glæde!

For englens budskab var, at Gud har skabt fred på jorden på sin side OG vores side gennem korset. Der er tale om en fred med en stor glæde: **Frygt ikke! Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket** Lk 2, 10 - 11. Vi gør alt, hvad vi kan for at blive glade og lykkelige. Vi prøver at blive rigere. Vi prøver at finde de rette venner, den rette karriere, det rette hjem. Vi prøver at holde alderdommen på afstand: Jeg går f.eks. i fitnessworld sammen med en masse her. Og jeg har tit tænkt, når jeg betragter det hav af mennesker, der vælter rundt i deres eget sved til dunkende musik: Tænk om vi virkelig troede på, at shalom og glæde er kommet til denne verden, og er for hele folket, og derfor med lige så stor ihærdighed og disciplin strømmede til Gud!? Hvor forløsende ville det ikke være for hele vores samfund? Vi kan bruge hele vores liv på at søge fred og glæde, og vi kan opnå mange, mange ting. Når man lander i Kastrup og kommer direkte fra et uland som Nepal, så ser man, at vi har opnået helt utrolig meget. Men fred og den tilhørende glæde finder vi kun ved at gøre Jesus til omdrejningspunkt i vores liv ligesom Shubas.

(Min egen historie: Jeg var ung, fuld af muligheder, fremtiden foran mig, venner, sund og rask... Men dybt frustreret. Havde ikke lyst til det liv der lå foran mig: Ingen fred og glæde. Bad til Gud: Vis dig for mig! Grib ind! Og så vil jeg gøre hvad som helst du siger!)

Appel

Julen i København Vineyard handler om "Fred på jorden". Det gør den faktisk alle vegne hver eneste år. Englene synger det samme budskab for os, som for hyrderne dengang. Jeg vil gerne bede for dig, som aldrig har sagt jatak til Guds fred og glæde som en gave. Men jeg tror også, at der er nogen af os, som har mistet den fred og glæde, som du engang havde. Du er gledet væk fra det liv, som drejer sig om Jesus, og til et liv, som drejer sig om dig. Du er blevet mini-gud i dit eget liv. Og nu mangler du den fred, som Paulus siger "overgår al menneskelig forstand"... Jeg vil gerne bede for, at du igen må lade de to sætninger, som englene sang, blive forbundet, så der må komme fred og glæde ind i dit liv, ligesom i Shubas.